

การพัฒนาความสามารถด้านการจัดการเรียนรู้เชิงรุกของนักศึกษาครู
ประถมศึกษาโดยใช้กระบวนการโค้ช*

DEVELOPMENT OF THE ABILITY TO DELIVER ACTIVE LEARNING
INSTRUCTION OF ELEMENTARY SCHOOL STUDENT
TEACHERS THOUGH COACHING

วิลาพัฒน์ อรุณบุญลชาติ

Wilaphan Urabunnualchat

ดวงหทัย โสมไชยวงค์

Doungthathai Homchaiyawong

ปรณัฐ กิจรุ่งเรือง

Poranat Kitroongrueng

สาขาวิชาการประถมศึกษา ภาควิชาหลักสูตรและวิธีสอน

คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร, ประเทศไทย

Elementary Education Division, Department of Curriculum and Instruction

Faculty of education, Silpakorn University, Thailand

E-mail: wilaphan1981@gmail.com

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) พัฒนาความสามารถด้านการจัดการเรียนรู้เชิงรุกของนักศึกษาครูประถมศึกษา 2) ศึกษาความพึงพอใจของนักศึกษาครูประถมศึกษาที่มีต่อกระบวนการโค้ช และ 3) ศึกษาความพึงพอใจของผู้เรียนที่มีต่อการจัดการเรียนรู้ของนักศึกษาครูประถมศึกษา เป็นการวิจัยกึ่งทดลอง กลุ่มเป้าหมาย ได้แก่ 1) นักศึกษาครูประถมศึกษาอยู่ระหว่างการฝึกประสบการณ์วิชาชีพครูในโรงเรียน จำนวน 20 คน เป็นการสุ่มแบบอาสาสมัคร 2) อาจารย์นิเทศก์ในฐานะผู้โค้ช จำนวน 3 คน เป็นการสุ่มแบบเจาะจง โดยมีเกณฑ์คือ เป็นผู้มีความรู้ ประสบการณ์ด้านการประถมศึกษา การสอน การนิเทศ และมีความสมัครใจเป็นคู่ร่วม

* Received 11 August 2023; Revised 22 August 2023; Accepted 10 September 2023

พัฒนา และ3) ผู้เรียนในความรับผิดชอบสอนของนักศึกษาครูประถมศึกษา เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ แผนการโค้ช แบบประเมินความสามารถด้านการจัดการเรียนรู้เชิงรุกของนักศึกษาครูประถมศึกษาโดยใช้กระบวนการโค้ช แบบประเมินความพึงพอใจของนักศึกษาครูประถมศึกษาที่มีต่อกระบวนการโค้ช และแบบประเมินความพึงพอใจของผู้เรียนที่มีต่อการจัดการเรียนรู้ของนักศึกษาครูประถมศึกษา วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน การทดสอบค่าทีแบบไม่เป็นอิสระต่อกัน และการวิเคราะห์เนื้อหา ผลการวิจัยมีดังนี้ 1) ผลการพัฒนาความสามารถด้านการจัดการเรียนรู้เชิงรุกของนักศึกษาครูประถมศึกษา พบว่าหลังการพัฒนาสูงกว่าก่อนการพัฒนาย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 2) ผลการศึกษาความพึงพอใจของนักศึกษาครูประถมศึกษาที่มีต่อกระบวนการโค้ช พบว่าอยู่ในระดับมาก และ 3) ผลการศึกษาความพึงพอใจของผู้เรียนที่มีต่อการจัดการเรียนรู้ของนักศึกษาครูประถมศึกษา พบว่าอยู่ในระดับมาก

คำสำคัญ: การจัดการเรียนรู้เชิงรุก, การโค้ช, นักศึกษาครูประถมศึกษา

Abstract

This research aimed to 1) develop elementary school student teachers' ability to deliver active learning instruction, 2) explore the elementary school student teachers' satisfaction with coaching, and 3) explore elementary school students' satisfaction with the instruction delivered by the elementary school student teachers. The research design was quasi experimental research. Data was collected from target populations, consisting of 1) twenty 5th-year elementary school student teachers undergoing teacher profession training in the second semester of the academic year 2022, who were voluntarily sampled, 2) three university supervisors, who were purposively sampled with some criteria, as follows: having knowledge and experience in elementary education, teaching, supervising, and volunteering to be involved in the development; and 3) students under the responsibility of the elementary school student teachers. The research instruments as are follows: a coaching plan, a satisfaction survey for the elementary school student teachers to evaluate their satisfaction with the

coaching process, and a satisfaction survey for the elementary school students to evaluate their satisfaction with the student teachers' instruction. The data analysis was conducted using mean ($\bar{X}$), standard deviation (S.D.), t-test for dependent, and content analysis. The findings are as follows: 1) the post-coaching elementary school student teachers' ability to deliver active learning instruction was higher than their pre-coaching ability at a statistically significant level of .01; 2) the elementary school student teachers' satisfaction with the coaching process was at a high level; and 3) the elementary school students' satisfaction with the instruction delivered by the student teachers was at a high level.

Keywords: Active learning instruction, Coaching, Elementary school student teacher

บทนำ

ประเทศไทยมีนโยบายของการพัฒนาสังคม และประเทศให้มีความมั่นคง พอเพียง มั่งคั่ง ยั่งยืน เพื่อก้าวไปสู่ Thailand 4.0 อันเป็นยุคของการขับเคลื่อนเศรษฐกิจด้วยนวัตกรรม แผนการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ.2560 – 2579 จึงกำหนดวิสัยทัศน์ไว้ว่า “คนไทยทุกคนได้รับการศึกษา และเรียนรู้ตลอดชีวิตอย่างมีคุณภาพ ดำรงชีวิตอย่างเป็นสุข สอดคล้องกับหลักปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียง และการเปลี่ยนแปลงของโลกศตวรรษที่ 21” สำหรับเป้าหมายด้านผู้เรียนมุ่งพัฒนาผู้เรียนทุกคนให้มีคุณลักษณะ และทักษะการเรียนรู้ในศตวรรษที่ 21 คือทักษะ 3Rs และทักษะ 8Cs (สำนักงานเลขาธิการสภาการศึกษา, 2560) พลเมืองยุคต่อไปจึงต้องเป็นพลเมืองเชิงรุก ซึ่งจะเกิดขึ้นได้ผ่านการจัดการเรียนรู้เชิงรุกที่มีประสิทธิภาพ อันเป็นหลักการที่สำคัญประการหนึ่งของการจัดการเรียนการสอนที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญตามปรัชญาการศึกษาแนวพิพัฒนาการนิยมที่ผู้เรียนเป็นผู้คิด เป็นผู้ไตร่ตรองสะท้อนคิด และเป็นผู้ปฏิบัติก่อนเกิดการเรียนรู้ที่มีความหมาย ซึ่งหากได้รับการส่งเสริมสนับสนุนที่ดีจากครูก็จะกลายเป็นทักษะการเรียนรู้ตลอดชีวิตต่อไป การเรียนรู้เชิงรุกจึงเป็นหลักการสำหรับการนำไปประยุกต์ใช้ผ่านกระบวนการคิด และการออกแบบการเรียนรู้ของครูในภาคปฏิบัติออกเป็นหน่วยหรือแผนการ

จัดการเรียนรู้ที่นำไปใช้แล้วได้ผล ผู้เรียนเกิดการเปลี่ยนแปลงไปในแนวทางที่ดีขึ้น สามารถยกระดับคุณภาพทั้งความรู้ ความสามารถ และเจตคติต่อวิชา และต่อการเรียนรู้ตลอดชีวิต ปัจจุบันมีข้อมูลด้านประสาทยุทธศาสตร์ และการเรียนรู้ของสมองซึ่งเรียกได้ว่าเป็นความรู้ใหม่ทางครุศึกษา เป็นพื้นฐานสนับสนุนการจัดการเรียนรู้เชิงรุกให้มีความหมาย มีความท้าทายชัดเจนกว่าในอดีต และทำให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ได้อย่างยั่งยืนยิ่งขึ้น (เล่าเรียนดี, กิจรุ่งเรือง, และ ศิริสัมพันธ์, 2560) ถึงแม้ว่าในระบบการศึกษาไทยมีความมุ่งหวังพัฒนาผู้เรียนให้สอดคล้องกับการพัฒนาประเทศ แต่ในสภาวะการณ์ปัจจุบันกลับพบข้อมูลจากผลการประเมินของโปรแกรมประเมินสมรรถนะนักเรียนมาตรฐานสากล (PISA) ปี 2018 ซึ่งว่าผู้เรียนไทยมีกรอบความคิดแบบเติบโตเพียง 43% ในขณะที่ค่าเฉลี่ยของประเทศสมาชิกองค์การเพื่อความร่วมมือทางเศรษฐกิจและการพัฒนา (OECD) อยู่ที่ 63% แสดงให้เห็นว่าผู้เรียนไทยจำนวนมากยังมีความเชื่อว่าสติปัญญาเป็นสิ่งที่เปลี่ยนแปลงไม่ได้ ซึ่งเป็นข้อจำกัดของการเรียนรู้ต่อไปในอนาคต หากมีการส่งเสริมเรื่องการสร้างกรอบความคิดแบบเติบโตให้กับผู้เรียนก็จะช่วยพัฒนาความฉลาดรู้ของผู้เรียนไทยได้มากขึ้น (สถาบันส่งเสริมการสอนวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี, 2563)

ดังนั้นการที่จะจัดการศึกษาให้บรรลุเป้าประสงค์ดังกล่าวได้นั้น บุคคลสำคัญที่สุดในการขับเคลื่อนก็คือ “ครู” ครูนับว่าเป็นบุคลากรวิชาชีพชั้นสูง ซึ่งทำหน้าที่หลักทางด้านการจัดการเรียนรู้ และการส่งเสริมการเรียนรู้ของผู้เรียนเพื่อให้เกิดผลสัมฤทธิ์ในทุกด้านทุกมิติตามสาระสำคัญของพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พุทธศักราช 2542 และที่แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 2) พ.ศ.2545 มาตรา 22 ที่ระบุ “การจัดการศึกษาต้องยึดหลักว่าผู้เรียนทุกคนมีความสามารถเรียนรู้ พัฒนานตนเองได้ และถือว่าผู้เรียนมีความสำคัญที่สุด กระบวนการจัดการศึกษาต้องส่งเสริมให้ผู้เรียนสามารถพัฒนาตามธรรมชาติ และเต็มศักยภาพ” (กระทรวงศึกษาธิการ, 2545) บทบัญญัติที่ยกมาข้างต้นได้สะท้อนถึงความสำคัญของครูรวมทั้งบทบาทในการจัดการเรียนรู้เชิงรุก เพื่อให้ผู้เรียนเกิดความกระตือรือร้นที่จะเรียนรู้ในลักษณะที่เป็นผู้เรียนเชิงรุก การบรรลุความมุ่งหมายดังกล่าวจะเกิดขึ้นได้หรือไม่ขึ้นอยู่กับความสามารถในการประยุกต์ใช้ศาสตร์ และศิลป์ในการจัดการเรียนรู้ของครู ครูผู้ที่มีความสามารถดังกล่าวย่อมสามารถจัดการเรียนรู้ให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ และบรรลุผลของการเรียนรู้ในแต่ละระดับได้เป็นอย่างดี การที่วิชาชีพครูเป็นวิชาชีพชั้นสูงดังที่กล่าวไว้ข้างต้น ครูทุกคนจึงมีความจำเป็นต้องพัฒนาตนเองสู่ความเป็นครูมืออาชีพอย่างต่อเนื่องไม่หยุดยั้ง โดยเฉพาะอย่างยิ่งการร่วมพัฒนาวิชาชีพเพื่อพัฒนาผู้เรียนในทุกด้าน และทุกมิติ

(Kitroongrueng, 2016) ทั้งนี้การพัฒนาผลผลิตหรือผลลัพธ์ให้มีคุณภาพสูงได้ย่อมต้องอาศัยครูผู้ที่มีคุณภาพสูงเช่นเดียวกัน การพัฒนาวิชาชีพจึงมีความจำเป็น และเป็นสามัญสำนึกของครูทุกคนที่ต้องร่วมกันคิดและร่วมกันทำ ทั้งนี้ครูในระบบสามารถพัฒนาตนเอง และได้รับการพัฒนาอย่างต่อเนื่องเพื่อให้มีการพัฒนาการทางวิชาชีพที่เติมเต็มในแต่ละระยะของการเป็นครู และเพื่อให้การพัฒนาครูเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพนั้นควรเริ่มตั้งแต่ระยะแรกเริ่มเข้าเป็นครูใหม่ ในระหว่าง 1-3 ปีแรก ครูใหม่ในที่นี้อาจจะเป็นนักศึกษาครูที่เพิ่งจบการศึกษาตามหลักสูตร ครูที่มีพัฒนาการในระยะนี้สามารถที่จะจัดการเรียนการสอน และปฏิบัติงานอื่นของครูตามเทคนิควิธีการด้านการจัดการเรียนการสอนที่ได้เรียนมา แต่จะยังไม่สามารถเชื่อมโยงทฤษฎีแนวคิดสู่การปฏิบัติจริงในสถานศึกษาได้ทั้งหมด ยังต้องการการเรียนรู้บริบทของการทำงาน และการชี้แนะ เนื่องจากต้องปรับตัว และปรับแนวความคิด ครูกลุ่มนี้จึงยังมีความมั่นใจในการจัดการเรียนการสอนไม่เต็มที่ที่ต้องพัฒนาต่อไปอีกสักระยะหนึ่ง (กิจรุ่งเรือง และ ศิริสัมพันธ์, 2561)

การใช้ระบบการโค้ชเป็นกระบวนการพัฒนาคุณภาพการจัดการเรียนรู้ และเพื่อยกระดับผลการเรียนรู้ของผู้เรียน โดยกระบวนการโค้ชเน้นการเป็นแบบอย่าง การบอก และการให้ความรู้ความเข้าใจในเรื่องใดเรื่องหนึ่ง เพื่อให้ผู้ได้รับการสอนงานมีความรู้ ทักษะ ความชำนาญ ความเชี่ยวชาญใน การปฏิบัติงาน เป็นการพัฒนาจุดที่ต้องแก้ไขในบางสิ่ง บางครั้ง บางเรื่อง สำหรับการจัดการเรียนการสอนนั้น เมื่อทำได้แล้วก็โค้ชในเรื่องหรือทักษะอื่นๆ ที่จำเป็นต่อไป (กิจรุ่งเรือง, 2560) จากข้อมูลทีกล่าวมาแสดงให้เห็นว่ากระบวนการโค้ชสามารถนำมาใช้ในการพัฒนาวิชาชีพครู โดยเป็นการร่วมพัฒนาในหลายมิติ ผลของกระบวนการทำให้ครูเกิดการพัฒนาความมั่นใจ กล้าคิด กล้าตัดสินใจในการจัดการเรียนรู้ให้เกิดประสิทธิภาพ ตลอดจนสามารถนำความรู้เกี่ยวกับทฤษฎีการเรียนรู้ เทคนิค วิธีการจัดการเรียนรู้ หลักการจัดการเรียนรู้สู่การปฏิบัติในชั้นเรียน ส่งเสริมการเป็นครูมืออาชีพ เกิดความรัก และศรัทธาในวิชาชีพ เพื่อสร้างครูดีและครูเก่งเข้าสู่วิชาชีพครูให้มากยิ่งขึ้นส่งผลต่อคุณภาพผู้เรียนในระดับที่รับผิดชอบ (กิจรุ่งเรือง, 2558) นอกจากนี้การพัฒนาระบบการจัดการเรียนรู้เชิงรุกของนักศึกษาครูที่มีประสิทธิภาพให้เกิดขึ้นจึงเป็นปัจจัยที่จะช่วยสะท้อนผลลัพธ์ทั้งในแง่ของการพัฒนาวิชาชีพครูของคณาจารย์ในเทศก์ด้วยอีกประการหนึ่ง (โฮมไชยวงษ์, 2557)

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อพัฒนาความสามารถด้านการจัดการเรียนรู้เชิงรุกของนักศึกษาครูประถมศึกษา
2. เพื่อศึกษาความพึงพอใจของนักศึกษาครูประถมศึกษาที่มีต่อกระบวนการโค้ช

3. เพื่อศึกษาความพึงพอใจของผู้เรียนที่มีต่อการจัดการเรียนรู้ของนักศึกษาครู ประถมศึกษา

ระเบียบวิธีวิจัย

การวิจัยเพื่อพัฒนาความสามารถด้านการจัดการเรียนรู้เชิงรุกของนักศึกษาครู ประถมศึกษา ผู้วิจัยได้กำหนดระเบียบวิธีวิจัย ดังต่อไปนี้

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

การวิจัยนี้เก็บรวบรวมข้อมูลจากประชากรเป้าหมาย ได้แก่

1.1 นักศึกษาครูประถมศึกษา ชั้นปีที่ 5 ซึ่งฝึกประสบการณ์วิชาชีพครู ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2565 จำนวน 20 คน ได้จากการสุ่มแบบอาสาสมัคร

1.2 อาจารย์นิเทศก์ในฐานะผู้โค้ชจำนวน 3 ท่าน ได้มาจากการสุ่มแบบเจาะจง ตามเกณฑ์ กล่าวคือ 1) เป็นผู้มีความรู้ และประสบการณ์ด้านการประถมศึกษา 2) เป็นผู้ที่มีประสบการณ์ การสอน และการนิเทศ 10 ปีขึ้นไป และ 3) เป็นผู้ที่มีส่วนร่วมพัฒนา

1.3 ผู้เรียนในความรับผิดชอบสอนของนักศึกษาครูประถมศึกษา จำนวน 100 คน ได้มาจากการสุ่มอย่างง่าย ด้วยวิธีการจับสลากจากผู้เรียนในชั้นเรียนของนักศึกษาครู ประถมศึกษาชั้นเรียนละ 5 คน

2. เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยเพื่อพัฒนาความสามารถด้านการจัดการเรียนรู้เชิงรุกของ นักศึกษาครูประถมศึกษาโดยใช้กระบวนการโค้ช มีดังนี้

2.1 แผนการโค้ช เป็นเอกสารสำหรับการวางแผนพัฒนาความสามารถ และ กำหนดการสังเกตการจัดการเรียนรู้เชิงรุก

2.2 แบบประเมินความสามารถด้านการจัดการเรียนรู้เชิงรุกของนักศึกษาครู ประถมศึกษา เป็นแบบประเมินลักษณะมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ

2.3 แบบประเมินความพึงพอใจของนักศึกษาครูประถมศึกษา เป็นแบบประเมิน ลักษณะมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ

2.4 แบบประเมินความพึงพอใจของผู้เรียนที่มีต่อการจัดการเรียนรู้ของนักศึกษาครู ประถมศึกษา เป็นแบบประเมินลักษณะมาตราส่วนประมาณค่า 3 ระดับ

3. การเก็บรวบรวมข้อมูล

ดำเนินการทดลองและรวบรวมข้อมูลในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2565 เริ่มตั้งเดือน พฤศจิกายน พ.ศ.2565 ถึง มีนาคม พ.ศ.2566 ซึ่งวิธีการเก็บรวบรวมข้อมูลแบ่งออกเป็น 3 ระยะ ประกอบด้วย

ระยะที่ 1 การปฐมนิเทศและเตรียมความพร้อม ประกอบด้วยกิจกรรม ดังต่อไปนี้

1.1 การฝึกอบรมระยะสั้นด้านการจัดการเรียนรู้เชิงรุกสำหรับนักศึกษาครู ประถมศึกษา จัดขึ้นที่คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร ก่อนส่งนักศึกษาไปยังโรงเรียน ฝึกประสบการณ์วิชาชีพครู การอบรมใช้เวลา 2 วัน ในลักษณะของการบรรยายเชิงปฏิบัติการ เพื่อนำแนวคิดทฤษฎี และแนวทางการจัดการเรียนรู้เชิงรุกไปสู่การปฏิบัติในการเขียนแผนการจัดการเรียนรู้ และวางแผนการจัดการเรียนรู้ระดับชั้นเรียน โดยมีการนำเสนอผลงาน และวิพากษ์เชิงวิชาการ

1.2 การประชุมปรึกษา สื่อสารข้อมูล และสะท้อนคิดเพื่อเตรียมความพร้อมของ อาจารย์นิเทศก์ในฐานะผู้โค้ช

ระยะที่ 2 การวางแผนพัฒนาความสามารถร่วมกัน ประกอบด้วย อาจารย์นิเทศก์ในฐานะผู้โค้ช และนักศึกษาครูประถมศึกษา วางแผนกำหนดเป้าหมาย ประเด็นการพัฒนา และทำกำหนดการสังเกตการจัดการเรียนรู้เชิงรุกร่วมกันตามความสมัครใจ

ระยะที่ 3 การใช้กระบวนการโค้ช ประกอบด้วย 4 ขั้นตอน คือ 3.1) การประชุมก่อนสังเกตการจัดการเรียนรู้เชิงรุก 3.2) การสังเกตการจัดการเรียนรู้เชิงรุกในชั้นเรียน 3.3) การประชุมสะท้อนคิดหลังสังเกตการจัดการเรียนรู้เชิงรุกที่ดำเนินการระหว่างโค้ช และนักศึกษาครู ประถมศึกษา และ 3.4) ดำเนินการสังเกตพฤติกรรมการเปลี่ยนแปลงของนักศึกษาครูผู้เข้าร่วมโครงการอย่างต่อเนื่องในระหว่างทดลอง

4. การวิเคราะห์ข้อมูล

4.1 การประเมินความสามารถด้านการจัดการเรียนรู้เชิงรุกของนักศึกษาครูประถมศึกษา ใช้ค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) และการทดสอบความแตกต่างระหว่างค่าเฉลี่ยของคะแนนความสามารถก่อนและหลังทดลองใช้การทดสอบค่าทีแบบไม่เป็นอิสระต่อกัน (t-test for dependent)

4.2 การประเมินความพึงพอใจของนักศึกษาครูประถมศึกษาที่และความพึงพอใจของนักเรียน โดยใช้ค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) และการวิเคราะห์เนื้อหา (Content analysis)

ผลการวิจัย

1. ผลการประเมินความสามารถด้านการจัดการเรียนรู้เชิงรุกของนักศึกษาครูประถมศึกษา

ตารางที่ 1 ค่าเฉลี่ย ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับความสามารถด้านการจัดการเรียนรู้เชิงรุกของนักศึกษาครูประถมศึกษาในภาพรวมก่อนและหลังการพัฒนา

รายการประเมิน	ระดับคะแนน				
	ก่อน		หลัง		ค่าความต่าง
	($\bar{X}$)	(S.D.)	($\bar{X}$)	(S.D.)	
ด้านการออกแบบเขียนแผนการจัดการเรียนรู้	3.26	0.64	3.93	0.13	-0.67
ด้านการจัดการเรียนรู้เชิงรุกและจัดการชั้นเรียน	3.37	0.62	3.90	0.17	-0.53
ด้านการผลิตและเลือกใช้สื่อ/นวัตกรรมที่ส่งเสริมการจัดการเรียนรู้เชิงรุก	3.36	0.74	3.95	0.10	-0.59
ด้านการวัดและประเมินผลการจัดการเรียนรู้เชิงรุก	3.26	0.50	3.85	0.20	-0.59
รวม	3.31	0.57	3.91	0.10	-0.60

จากตารางพบว่าความสามารถด้านการจัดการเรียนรู้เชิงรุกของนักศึกษาครูประถมศึกษาในภาพรวมหลังการพัฒนา ($\bar{X}=3.91, S.D.=0.10$) สูงกว่าก่อนการพัฒนา ($\bar{X}=3.31, S.D.=0.57$)

ตารางที่ 2 ผลการเปรียบเทียบความสามารถด้านการจัดการเรียนรู้เชิงรุกของนักศึกษาครูประถมศึกษาในภาพรวมก่อนและหลังการพัฒนา

การทดสอบ	n	$\bar{X}$	s.d.	t	sig
ก่อน	20	3.31	0.57	-4.645	0.000*
หลัง	20	3.91	0.10		

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากตารางผลการเปรียบเทียบความสามารถด้านการจัดการเรียนรู้เชิงรุกของนักศึกษาครูประถมศึกษา พบว่าหลังการพัฒนาสูงกว่าก่อนการพัฒนายอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

2. ผลการศึกษาความพึงพอใจของนักศึกษาครูประถมศึกษาที่มีต่อกระบวนการโค้ช

ตารางที่ 3 ค่าเฉลี่ย ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับความพึงพอใจของนักศึกษาครูประถมศึกษาต่อกระบวนการโค้ชเพื่อพัฒนาความสามารถด้านการจัดการเรียนรู้เชิงรุกในภาพรวม

รายการประเมิน	ระดับความคิดเห็น		
	($\bar{X}$)	(S.D.)	ระดับ
ด้านกระบวนการนิเทศแบบโค้ช	4.24	0.52	มาก
ด้านการใช้เครื่องมือการสังเกตการสอน	4.25	0.44	มาก
ด้านบรรยากาศของการนิเทศ	4.30	0.60	มาก
ด้านบุคลากรที่เกี่ยวข้อง	4.42	0.46	มาก
ด้านประโยชน์ของการรับการพัฒนา	4.37	0.45	มาก
รวม	4.31	0.46	มาก

จากตารางพบว่าความพึงพอใจต่อกระบวนการโค้ชเพื่อพัฒนาความสามารถด้านการจัดการเรียนรู้เชิงรุกในภาพรวมอยู่ในระดับมาก ($\bar{X}$ =4.31, S.D.=0.46)

3. ผลการศึกษาความพึงพอใจของผู้เรียนที่มีต่อการจัดการเรียนรู้ของนักศึกษาครูประถมศึกษาพบว่าในภาพรวมอยู่ในระดับมาก ($\bar{X}$ =2.78, S.D.=0.20)

อภิปรายผลการวิจัย

การวิจัยเรื่องการพัฒนาความสามารถด้านการจัดการเรียนรู้เชิงรุกของนักศึกษาครูประถมศึกษาโดยใช้กระบวนการโค้ช อภิปรายผลการวิจัยจากข้อค้นพบตามลำดับของวัตถุประสงค์ของการวิจัย ดังนี้

1. ผลการพัฒนาความสามารถด้านการจัดการเรียนรู้เชิงรุกของนักศึกษาครูประถมศึกษา พบว่าความสามารถด้านการจัดการเรียนรู้เชิงรุกของนักศึกษาครูประถมศึกษาในภาพรวมหลังการพัฒนา ($\bar{X}$ =3.91, S.D.=0.10) สูงกว่าก่อนการพัฒนา ($\bar{X}$ =3.31, S.D.=0.57) ทั้งนี้โดยภาพรวมอาจเป็นเพราะกระบวนการที่ผู้วิจัยพัฒนาขึ้นนั้น เป็นกระบวนการพัฒนานักศึกษาครู

ประถมศึกษาอย่างมีระบบ และเป็นลำดับขั้นตอนตลอดจนมีการประเมินคุณภาพโดยผู้เชี่ยวชาญทางด้านครุศึกษาจึงอาจเป็นเหตุผลสนับสนุนให้เกิดแนวทางการพัฒนาที่มีประสิทธิภาพ ทั้งนี้สอดคล้องกับที่ปรณัฐ กิจรุ่งเรือง (กิจรุ่งเรือง, 2560) ได้ทำการวิจัยเสนอกระบวนการโค้ชที่ออกแบบพัฒนาขึ้นอย่างเป็นระบบ และมีประสิทธิภาพจะส่งผลต่อการพัฒนา รวมถึงการวิจัยนี้ยังให้ความสำคัญกับการคัดเลือกผู้โค้ชที่มีคุณภาพจึงอาจเป็นอีกปัจจัยหนึ่งที่ช่วยสนับสนุน ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยของปิยะฉัตร จิตต์ธรรม และคณะ (จิตต์ธรรม และ คณะ, 2558) ที่ใช้วิธีการคัดเลือกผู้โค้ชที่มีความสนใจและความตั้งใจจริงในการพัฒนาศักยภาพครู ทั้งนี้อาจเป็นเพราะการจัดการเรียนรู้เชิงรุกที่มีประสิทธิภาพนั้นครูต้องสามารถบริหารจัดการองค์ประกอบสำคัญอย่างน้อย 3 ประการ คือปัจจัยพื้นฐาน ได้แก่ การแสดงออกของผู้เรียนทั้งการฟัง การพูด การอ่าน การเขียน และการไตร่ตรองสะท้อนคิด ยุทธวิธีการเรียนการสอน ซึ่งครอบคลุมถึงรูปแบบ วิธี และเทคนิคการสอนที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ การสร้างความรู้ด้วยตนเอง และการจัดทรัพยากรการเรียนการสอน ซึ่งเป็นสิ่งสนับสนุนการเรียนรู้ (Meyer & Jones, 1993) นอกจากนี้ภารกิจดังกล่าวยังเป็นการดำเนินการที่มีผู้เรียนเป็นตัวแปรที่สำคัญ เพราะผู้เรียนในศตวรรษที่ 21 มีความแตกต่างหลากหลาย ประกอบกับนักศึกษาครูประถมศึกษายังมีประสบการณ์ในชั้นเรียนน้อย และอยู่ในระยะเวลาที่ต้องปรับตัวให้เข้ากับบริบทของสถานศึกษา ด้วยเหตุนี้ผู้โค้ชจึงควรให้ความสำคัญ และมุ่งพัฒนาเป็นพิเศษเพื่อหนุนเสริมทั้งการเรียนรู้ของนักศึกษาครูประถมศึกษาที่จะทำให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ต่อไป

สำหรับผลการเปรียบเทียบความสามารถด้านการจัดการเรียนรู้เชิงรุกของนักศึกษาครูประถมศึกษาที่พบว่าหลังการพัฒนาสูงกว่าก่อนการพัฒนายงมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ทั้งนี้อาจเป็นเพราะการพัฒนาตามแนวคิดการโค้ชเป็นวิธีการที่มีประสิทธิภาพและประสิทธิผลดังที่ Sweeny (Sweeny, 2008) กล่าวว่ากระบวนการโค้ชถือเป็นวิธีการในการพัฒนาวิชาชีพที่จะช่วยพัฒนาการจัดการเรียนการสอนของครูให้มีประสิทธิภาพ ซึ่งจะส่งผลถึงคุณภาพการศึกษาของผู้เรียน ทั้งนี้กระบวนการโค้ชที่สามารถนำมาใช้ในการพัฒนาศักยภาพส่วนบุคคลและวิชาชีพเป็นระบบที่มีความเชื่อมโยงกัน (Neufeld & Roper, 2003) สอดคล้องกับงานวิจัยของ Patti, et al (2012) ที่ระบุว่า การพัฒนาศักยภาพส่วนบุคคลและทางวิชาชีพต้องปฏิบัติควบคู่กันไป เพราะธรรมชาติของผู้เรียนแต่ละช่วงวัยจะมีการแสดงออกของพฤติกรรมเชิงบวกและลบ ดังนั้นเพื่อเป็นการวางรากฐานของการพัฒนาผู้เรียนด้านร่างกาย อารมณ์ สังคม และสติปัญญา ครูจำเป็นต้องเปลี่ยนแปลงภายในตนเองมีการตระหนักรู้ในตนเอง ด้านการจัดการตนเอง การรับรู้ทางสังคม และการจัดการสัมพันธ์ระหว่างบุคคล โดยผ่านกระบวนการโค้ช

เพื่อพัฒนาทักษะทางสังคม อารมณ์ และวิชาชีพ อีกทั้งผลการวิจัยยังบ่งชี้ให้เห็นว่าครูมีความศรัทธาในวิชาชีพมากขึ้น อุทิศตนในการเป็นส่วนหนึ่งของการแก้ปัญหา การปฏิรูปการศึกษาด้วยความเต็มใจเพื่อพัฒนาคุณภาพการจัดการเรียนรู้เพื่อผลการเรียนรู้ที่ดีขึ้นของผู้เรียน เมื่อนำจุดเด่นของทั้งสองแนวทางมาเสริมกันและกันเพื่อพัฒนาครูย่อมทำให้เกิดผลในเชิงประจักษ์ที่รวดเร็วยิ่งขึ้น รวมถึงการคัดเลือกผู้ทำหน้าที่โค้ชที่มีคุณภาพ และมีประสบการณ์อย่างเชี่ยวชาญในวิชาชีพครู อุทิศตนเองเพื่อการศึกษาเต็มใจที่จะช่วยเหลือผู้อื่นในการพัฒนาวิชาชีพของตน และผู้ที่ตนเองต้องดูแลให้คำปรึกษา (Correia & McHenry, 2002) นอกจากนี้กระบวนการโค้ชโดยผู้เชี่ยวชาญที่ให้ความสำคัญกับความรู้ ความเชี่ยวชาญเฉพาะด้าน เฉพาะสาขา และการเป็นที่ยอมรับให้ทำหน้าที่โค้ช โดยผู้ที่เป็นโค้ชจะได้รับการฝึกอบรมเกี่ยวกับบทบาทหน้าที่เทคนิคในเรื่องที่จะโค้ชเป็นอย่างดี เป็นวิธีพัฒนาวิชาชีพครูที่ส่งผลต่อการเรียนรู้ของครูอย่างยิ่ง (เล่าเรียนดี, 2556)

2. ผลการศึกษาความพึงพอใจของนักศึกษาครูประถมศึกษาที่มีต่อกระบวนการโค้ชพบว่าความพึงพอใจต่อการกระบวนการนิเทศที่เน้นการโค้ชเพื่อพัฒนาความสามารถด้านการจัดการเรียนรู้เชิงรุกในภาพรวมอยู่ในระดับมาก ($\bar{X}=4.31, S.D.=0.46$) ทั้งนี้อาจเป็นเพราะกระบวนการดังกล่าวที่นำมาใช้เป็นกระบวนการดำเนินการที่เป็นระบบสอดคล้องกับแนวคิดทางวิชาการที่เริ่มจากการร่วมกันไตร่ตรองสะท้อนคิด การวิเคราะห์ การสังเกตการสอน และบันทึกข้อมูลการประชุมปรึกษาหารือเกี่ยวกับการดำเนินการสอนจึงอาจมีส่วนช่วยให้นักศึกษาครูประถมศึกษามีพัฒนาการทางวิชาชีพครูสูงขึ้นในทุกมิติ (Corria & McHenry, 2002) โดยเฉพาะด้านความสามารถด้านการจัดการเรียนรู้เชิงรุกดังผลการวิจัยที่กล่าวมา รวมถึงการดำเนินการโค้ชที่คำนึงถึงความสมัครใจในการทำหน้าที่ดังกล่าว ซึ่งความสมัครใจนี้เป็นเงื่อนไขของความสำเร็จ ผลวิจัยสอดคล้องกับปิยะฉัตร จิตต์ธรรม และคณะ (จิตต์ธรรม และ คณะ, 2558) ที่ทำการวิจัยเรื่องการพัฒนาครูในจังหวัดสมุทรสาครด้วยระบบหนุนนำต่อเนื่องเพื่อยกระดับคุณภาพการจัดการเรียนรู้ที่ส่งเสริมองค์ความรู้และทักษะแห่งศตวรรษที่ 21 ของผู้เรียน ผู้โค้ชได้แก่ ศึกษานิเทศก์ ผู้บริหารโรงเรียน และครูแกนนำมีความเต็มใจ ตั้งใจจริงในการพัฒนาศักยภาพครู ดังนั้นผลที่เกิดขึ้นกับครูพบว่าครูเปลี่ยนแนวคิด และมุมมองในการจัดการเรียนรู้ เข้าใจแนวทางการจัดการเรียนรู้ที่ส่งเสริมให้ผู้เรียนมีทั้งความรู้ และทักษะแห่งศตวรรษที่ 21 รวมทั้งแนวทางการวัด และประเมินผลในการจัดการเรียนรู้รูปแบบใหม่ที่รู้จักตัวตน เปลี่ยนแปลงบทบาทจากผู้สอนมาเป็นโค้ช มีทักษะในการโค้ชเพิ่มขึ้น ผลที่เกิดขึ้นกับศึกษานิเทศก์พบว่า มีความเป็นกัลยาณมิตรต่อครู ลดช่องว่างระหว่างศึกษานิเทศก์และครู มี

การปรับเปลี่ยนแนวทางในการสังเกตการจัดการเรียนรู้ของครู เป็นการสังเกตเพื่อสนับสนุนข้อมูล และได้รับการยอมรับจากครูมากขึ้น รวมถึงผลที่เกิดกับผู้บริหารโรงเรียนมีเจตคติที่ดีต่อการฝึกครูด้วยระบบหมุนเวียนต่อเนื่อง มีความเข้าใจ และมั่นใจในการติดตามความก้าวหน้าของครูในการจัดการเรียนรู้ จากผลการวิจัยชี้ให้เห็นว่าผู้ที่ทำหน้าที่โค้ช และผู้เข้าร่วมกระบวนการโค้ชต้องยอมรับเต็มใจที่จะทำหน้าที่ดังกล่าว และมีความสามารถที่จะช่วยให้ผู้รับการพัฒนาศาสามารถพัฒนาตนเองจนเชี่ยวชาญได้ ซึ่งมีบทบาทหน้าที่แตกต่างจากศึกษานิเทศก์หรือผู้นิเทศก์โดยทั่วไป อีกทั้งผลการวิจัยของ Bedford, et al (Bedford, Downs, & McDowell, 2021) ดำเนินการวิจัยเรื่องการโค้ช เพื่อพัฒนาวิชาชีพด้านการจัดการเรียนการสอนออนไลน์สำหรับคณาจารย์คณะศึกษาศาสตร์ ด้านความพึงพอใจของผู้เข้ารับการโค้ช พบว่าคณาจารย์มีความพึงพอใจต่อกระบวนการโค้ช เนื่องด้วยการจัดการเรียนการสอนมีประสิทธิภาพและประสิทธิผลต่อผู้เรียน และมีสัมพันธภาพระหว่างผู้ร่วมงานในเชิงบวกเพิ่มมากขึ้น นอกจากนี้มีผลการวิจัยที่บ่งชี้ว่าครู และผู้บริหารโรงเรียนมีความพึงพอใจต่อการโค้ชอยู่ในเชิงบวก เนื่องจากผลการปฏิบัติงานด้านการจัดการเรียนการสอนดีขึ้นตามลำดับหลังจากที่ได้เข้าร่วมการพัฒนาภายใต้รูปแบบการพัฒนาครูโดยการโค้ชและชุมชนแห่งการเรียนรู้ทางวิชาชีพเพื่อเสริมสร้างความสามารถด้านการสอนที่มีประสิทธิภาพของครูชาวต่างประเทศในประเทศไทย (Songsienchai, 2021) ตลอดจนมีผลการวิจัยที่พบว่าความพึงพอใจของนักศึกษาครูต่อการโค้ชอยู่ระดับมากที่สุด โดยนักศึกษาครูแสดงความคิดเห็นต่อการโค้ชว่าเป็นกระบวนการที่สามารถนำไปใช้ได้จริง สามารถเสริมสร้างศักยภาพสู่การเป็นครูมืออาชีพได้อย่างแท้จริงในอนาคต รวมถึงสามารถละลายน้ำแข็งระหว่างอาจารย์ในฐานะผู้โค้ช และนักศึกษาครู (Anchunda, 2021)

3. ผลการศึกษาความพึงพอใจของผู้เรียนที่มีต่อการจัดการเรียนรู้ของนักศึกษาครูประถมศึกษา พบว่าในภาพรวมอยู่ในระดับมาก ($\bar{X}=2.78, S.D.=0.20$) ทั้งนี้อาจเป็นเพราะกิจกรรมการเรียนรู้ลักษณะดังกล่าวเป็นกิจกรรมที่เน้นการคิด และการส่งเสริมผู้เรียนให้มีส่วนร่วม และใช้ความคิดในการเรียนรู้ อันเป็นองค์ประกอบสำคัญที่สนับสนุนการพัฒนาผู้เรียนแห่งศตวรรษที่ 21 (เล่าเรียนดี, กิจรุ่งเรือง, และ ศิริสัมพันธ์, 2560) สอดคล้องกับวิจัยเรื่องการโค้ชส่วนบุคคลและทางวิชาชีพเพื่อการพัฒนาทางวิชาชีพสำหรับครูและผู้บริหาร ผลการวิจัยด้านผู้เรียน พบว่าบรรยากาศภายในห้องเรียนพัฒนาเชิงบวก การมีส่วนร่วม และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของผู้เรียนดีขึ้น (Patti, J., et al, 2012) และผลการวิจัยของปิยะฉัตร จิตต์ธรรม และคณะ (2558) ด้านผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และทักษะของผู้เรียน พบว่าผู้เรียนมีคะแนนหลัง

เรียนสูงกว่าก่อนเรียน ชี้ให้เห็นว่าผู้เรียนมีการพัฒนาด้านความรู้ และทักษะแห่งศตวรรษที่ 21 ได้แก่ การคิดวิเคราะห์ การคิดสร้างสรรค์ การเรียนรู้แบบร่วมมือ การสื่อสาร คอมพิวเตอร์ และเทคโนโลยีสารสนเทศ ซึ่งเกิดขึ้นจากกระบวนการวิเคราะห์ ออกแบบการเรียนการสอน และการจัดการชั้นเรียนของนักศึกษาครูประถมศึกษาที่ผ่านการเห็นชอบแล้วจากโค้ช จึงเป็นกระบวนการที่เน้นการจัดการเรียนรู้อย่างหลากหลายเพื่อพัฒนาผู้เรียน ตลอดจนสอดคล้องกับ Tileston ที่กล่าวว่าผู้เรียนยุคดิจิทัลนั้นแตกต่างจากผู้เรียนในยุคอดีต วิธีเรียนรู้ และการสื่อสาร แตกต่างกันไปเพราะผู้เรียนสามารถทำหลายสิ่งได้ในเวลาเดียวกัน (Multitasking) โดยไม่ผิดพลาด และจะเปื้อน่ายการเรียนรู้หากบริบทที่จัดขึ้นเหมือนดังในอดีตที่ผ่านมา (Tileston, 2007) นอกจากนี้สอดคล้องกับการวิจัยประเมินผลการโค้ชด้านการจัดการเรียนการสอนของครูที่มีต่อ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของผู้เรียน ผลการวิจัยพบว่าการโค้ชที่มีศักยภาพเป็นเครื่องมือที่สามารถพัฒนาการจัดการเรียนการสอนอย่างมีประสิทธิภาพสูงสุดกับครูระดับปฐมวัยและ ประถมศึกษา อันเป็นปัจจัยที่สำคัญในการยกระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของผู้เรียน (Kraft, M.A. et al, 2018)

องค์ความรู้ใหม่

กระบวนการโค้ชสามารถนำมาใช้โดยบูรณาการเข้ากับภารกิจด้านการนิเทศการสอนของ คณะครุศาสตร์ ศึกษาศาสตร์ ซึ่งจะช่วยให้การนิเทศมุ่งตรงตามความต้องการจำเป็นของ นโยบายด้านการจัดการเรียนรู้และตามความจำเป็นของนักศึกษาครูแต่ละคน ส่งผลให้ชั้นเรียน ของนักศึกษาครูมีประสิทธิภาพและเกิดประสิทธิผลด้านการเรียนรู้และความพึงพอใจของผู้เรียน

สรุปและข้อเสนอแนะ

การวิจัยเรื่องการพัฒนาความสามารถด้านการจัดการเรียนรู้เชิงรุกของนักศึกษาครู ประถมศึกษาโดยใช้กระบวนการโค้ช จากการศึกษาผู้วิจัยมีข้อสรุปและข้อเสนอแนะจาก ผลการวิจัย ดังต่อไปนี้ 1) สรุป ได้แก่ 1.1) การโค้ชเป็นกระบวนการที่มีประสิทธิภาพในการ นำมาประยุกต์ใช้เพื่อช่วยยกระดับให้นักศึกษาครูประถมศึกษามีความรู้และความสามารถด้าน การจัดการเรียนรู้เชิงรุกสูงขึ้น 1.2) การโค้ชเป็นกระบวนการที่ทำให้นักศึกษาครูมีความพึง พอใจในการเป็นผู้รับการโค้ชจากอาจารย์ผู้โค้ช ส่งผลต่อการพัฒนาตนเองด้านการจัดการ เรียนรู้ และ 1.3) การจัดการเรียนรู้เชิงรุกเป็นแนวทางการจัดการเรียนรู้ที่ทำให้ผู้เรียนเกิดความ พึงพอใจในการจัดการเรียนรู้ของนักศึกษาครู ทำให้การเรียนรู้เกิดขึ้นจริงในห้องเรียน และ 2)

ข้อเสนอแนะ ได้แก่ 2.1) ข้อเสนอแนะสำหรับการนำผลการวิจัยไปใช้ ได้แก่ (1) โค้ชควรศึกษาวิเคราะห์นักศึกษาครูในความดูแลทั้งในด้านชีวิตความเป็นอยู่ และวิชาการเพื่อสามารถให้คำแนะนำปรึกษาช่วยเหลือได้ตรงตามความต้องการของแต่ละบุคคล (2) โค้ชควรรักษาสัมพันธภาพ และความเป็นกัลยาณมิตรระหว่างโค้ชกับนักศึกษาครูตลอดกระบวนการพัฒนา (3) โค้ชควรฝึกใช้เครื่องมือประกอบการปฏิบัติการโค้ชเพื่อให้เกิดความชำนาญในการนำไปใช้จริง (4) โค้ชควรมีความยืดหยุ่นในการบริหารเวลาในการโค้ชกับนักศึกษาครู และ (5) โค้ชควรสร้างแรงบันดาลใจในการปฏิบัติงานครูอย่างมีคุณภาพสูง และประทับใจประทับใจปัญหาให้นักศึกษาครูสามารถประสบความสำเร็จได้ด้วยตนเอง และ 2.2) ข้อเสนอแนะสำหรับการวิจัยครั้งต่อไป (1) ควรมีการวิจัยเพื่อพัฒนาสมรรถนะของโค้ชในเชิงลึก เช่น เฉพาะระดับการศึกษา หรือเฉพาะรายวิชา เป็นต้น (2) ควรมีการวิจัยเพื่อศึกษาความเปลี่ยนแปลงในด้านพัฒนาการและการเรียนรู้ของผู้ที่เกี่ยวข้องกับการใช้กระบวนการโค้ชทุกมิติ ประกอบด้วย การเรียนรู้ของโค้ช การเรียนรู้ของนักศึกษาครู และผู้เรียน (3) ควรมีการวิจัยเพื่อศึกษาพัฒนาการความสามารถของนักศึกษาครูที่ผ่านกระบวนการโค้ชเมื่อเปลี่ยนผ่านสู่การเป็นครูปฏิบัติการ (4) ควรมีการวิจัยเกี่ยวกับการจัดการความรู้ของโค้ชในสังกัดเพื่อเป็นคลังข้อมูลในการพัฒนาหลักสูตร วิธี เทคนิคการสอน และนวัตกรรมใหม่สำหรับการจัดการศึกษา และ (5) ควรมีการวิจัยและพัฒนาหลักสูตรการฝึกอบรมการโค้ช

บรรณานุกรม

- กระทรวงศึกษาธิการ. (2545). พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ.2542และที่แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 2) พ.ศ.2545. กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์คุรุสภาลาดพร้าว.
- ดวงหทัย โหมไชยะวงศ์. (2557). การพัฒนารูปแบบการเรียนการสอนที่เน้นการโค้ชและการดูแลให้คำปรึกษาแนะนำเพื่อส่งเสริมสมรรถนะครูประถมศึกษาของนักศึกษาวิชาชีพครูใน (วิทยานิพนธ์ปรัชญาดุษฎีบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน). บัณฑิตวิทยาลัยมหาวิทยาลัยศิลปากร.
- ปรณัฐ กิจรุ่งเรือง. (2558). การวิจัยเชิงปฏิบัติการแบบมีส่วนร่วมเพื่อพัฒนารูปแบบการสร้างเสริมศักยภาพอาจารย์นิเทศก์และอาจารย์พี่เลี้ยงเพื่อพัฒนาความสามารถด้านการเป็นพี่เลี้ยงทางวิชาการสำหรับนักศึกษาฝึกประสบการณ์วิชาชีพครู (รายงานการวิจัย). นครปฐม: คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร (ทุนสำนักงานคณะกรรมการการวิจัยแห่งชาติ).

- ปรณัฐ กิจรุ่งเรือง. (2560). รูปแบบนวัตกรรมที่สร้างสรรค์การเรียนรู้: จากชุมชนการเรียนรู้เชิงวิชาชีพครูสู่คุณภาพผู้เรียน (เอกสารประกอบคำบรรยาย). งานมหกรรมการศึกษาเพื่อพัฒนาวิชาชีพครู ครั้งที่ 9 (หน้า 39-49). นครปฐม: คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร.
- ปรณัฐ กิจรุ่งเรือง, และ อรพิน ศิริสัมพันธ์. (2561). รูปแบบการสร้างโรงเรียนเป็นชุมชนแห่งการเรียนรู้เชิงวิชาชีพครู (School as Learning Community) เพื่อพัฒนานวัตกรรมที่สร้างสรรค์การเรียนรู้สำหรับครูในภูมิภาคตะวันตก (รายงานการวิจัย). นครปฐม: คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร (ทุนสำนักงานคณะกรรมการวิจัยแห่งชาติ).
- ปิยะฉัตร จิตต์ธรรม, และ คณะ. (2558). โครงการวิจัยและพัฒนาครูในจังหวัดสมุทรสาครด้วยระบบหนุนนำต่อเนื่อง (Teacher Coaching) เพื่อยกระดับคุณภาพการจัดการเรียนรู้ที่ส่งเสริมองค์ความรู้และทักษะแห่งศตวรรษที่ 21 ของนักเรียน (รายงานการวิจัย). นครปฐม: สถาบันนวัตกรรมการเรียนรู้ มหาวิทยาลัยมหิดล (ทุนสำนักงานกองทุนสนับสนุนการวิจัย).
- วัชร เล่าเรียนดี. (2556). ศาสตร์การนิเทศการสอนและการโค้ช. พิมพ์ครั้งที่ 10. นครปฐม: คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร.
- วัชร เล่าเรียนดี, ปรณัฐ กิจรุ่งเรือง, และ อรพิน ศิริสัมพันธ์. (2560). กลยุทธ์การจัดการเรียนรู้เชิงรุกเพื่อพัฒนาการคิดและยกระดับคุณภาพการศึกษาสำหรับศตวรรษที่ 21. พิมพ์ครั้งที่ 12. นครปฐม: เพชรเกษมพรินต์ติ้ง กรุ๊ป จำกัด.
- สถาบันส่งเสริมการสอนวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี. (2563). ผลการประเมิน PISA 2018. สถาบันส่งเสริมการสอนวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี. เรียกใช้เมื่อ 11 สิงหาคม 2566 จาก <https://pisathailand.ipst.ac.th/issue-2019-48/>
- สำนักงานเลขาธิการสภาการศึกษา. (2560). แผนการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2560 - 2579. กรุงเทพมหานคร: พรักหวานกราฟฟิค.
- Anchunda, Y. (2021). A Teacher Development Model Based on Coaching and Professional Learning Community (PLC) to Enhance Foreign Teachers' Effective Teaching Ability in Thailand. *Kasetsart Journal of Social Sciences*, 932-939.
- Bedford, L., et al. (2021). Coaching for Professional Development for Online Higher Education Faculty: An Explanatory Case Study. Retrieved August 11, 2023,

- from ojdla.com: https://ojdla.com/assets/pdf/bedford_downs_mcdowell243.pdf
- Correia, M., & McHenry, J. (2002). *The Mentor's Handbook*. USA: Christopher-Gordon Publishing, Inc.
- Kitroongrueng, P. (2016). The Development of Potential Enhancement Model for Supervisors and Cooperating Teachers to Develop the Abilities to be Mentors for Student Teachers. *International Conference on Education and New Learning Technologies* (pp. 173-179). Barcelona, Spain: EDULEARN.
- Kraft, M.A. et al (2018). The Effect of Teaching Coaching on Instruction and Achievement: A Meta-Analysis of The Causal Evidence. *Review of Educational Research*, 547-588.
- Meyer, C., & Jones, T. (1993). *Promoting Active Learning: Strategies for the College Classroom*. San Francisco, CA: Jossey-Bass Inc.
- Neufeld, B., & Roper, D. (2003). *Coaching: A Strategy for Developing Instructional Capacity, Promises, and Practicalities*. Washington, D.C.: Aspen Institute Program on Education and Providence, Annenberg Institute for School Reform, 2003.
- Patti, J., et al. (2012). Personal, Professional Coaching: Transforming Professional Development for Teacher and Administrative Leaders. *Journal Of Leadership Education*, 263-277.
- Songsiengchai, S. (2021). The Study of The Effectiveness of Coaching Program for Pre-service Teachers to Communicative Listening-Speaking Skills. *Advance in Language and Literacy Studies*, 21-30.
- Sweeny, B. (2008). *Teacher Induction and Mentoring Program*. 2nd . USA: Corwin Press.
- Tileston, D. (2007). *Teaching Strategies for Active Learning: Five Essentials for Your Teaching Plan*. CA: Corwin Press.